

Slovenski čebelar in sadjerejec.

Glasilo čebelarskega in sadjerejskega društva
za Kranjsko,
sè sedežem na Jesenicah, (Gorenjsko).

*Izhaja vsaki mesec enkrat in se pošilja udom brezplačno; neudom za 1 gld. 30 kr. na leto.
Inserati in priloge računijo se po najnižji ceni. — Letnina za ude znaša samo 1 gld.*

Naročuje se pri predsedništvu na Jesenicah.

Obseg: Prezimovanje čebel proti severnemu tečaju — brez zimskega živeža. — Statistična sestava čebelarskih razmer v avstrijsko-ogerskeji monarhiji. — Nov pripomoček zoper čebelni pik. — Zavijanje in pošiljanje jabolk in brusnic. — Sadni kis za dom. — Naš dopis. — Naznanilo.

Prezimovanje čebel proti severnemu tečaju — brez zimskega živeža.

(Daniel M. Fadden.)

Ko sem nekoč iz severa navzdol popotoval, da bi tukaj v Ontavio prijatelja obiskal, imel sem priložnost brati Vaš časnik (švedski list „Svensk Bi-Tidning“). Mene so posebno nekatere točke zelo zanimale. Obsezale so podatke, kako se čebele, ki so po noči v snegu ostale in otrpnele, pa so vendar zopet še oživele, ter Vaše pomislke gledé na to, do kako nizke temperature čebele še življenje v sebi ohranijo, da ne zmrznejo popolnoma in kako dolgo zamorejo one to otrpnenje prenašati. V moje začudenje sem dobil, da še nikdo nič ne vé in ne sanja o tem, kako se čebele brez vsakoršne hrane in brez truda prezimijo in da se popolnoma sme zanesti, da se spomladi še žive čebele dobé in da so spomladi zelo močne t. j. da imajo mnogo živali, ter da je to reč, ki se v Canadi (Amerika) in v združenih državah da prav lahko izpeljati. Pričakoval sem, da se bom tu doli naučil novih in boljših metod, kako se čebele gojé, jaz, ki sem iz visokega severa semkaj prišel, pa, kakor sem se popred izrazil, bil sem zelo začuden, ko sem videl, da se gledé prezimovanja čebel ne morem nič prinčiti.

Jaz stanujem na severu ob jezeru Nipissiny, kakih 150 angleških milj od severnega morja, v okolici morskega zaliva James, ki je zopet oddelek velikega morskega zaliva Hudsons. Tu je zelo prostorna ravan, na katerej se na leto le dva meseca, toda takrat tako polno cvetie nahaja, da je medena letina zelo dobra, dokler čebele morejo brati; mi smo dobili blizo 200 funtov medu od vsakega panju. Če bi jih pa mi tako prezimovali, kakor jih Vi in drugi, ne bi dobili več kot

25 funtov od panju, ker bi čebele ta čas, ko nič ne beró same ves med ali vsaj večino použile.

Zdajci bom pa na korist čebelarjev v Canadi kakor tudi v združenih državah skušal opisati, kako jaz z mojimi čebelami ravnam; pri tem moram pa pošteno ravnati in očitno spoznati, da to nikakor ni moja iznajdba, temveč da sem se to naučil od nekega Indijanca, ki popred še nikoli ni videl belega moža, in po katerega deželi sem jaz popotoval in stikoval. Postala sva prijatelja, in povedal mi je njegovo skrivnost; jaz sem precej spoznal in uvidel, da bi se tukaj dal denar delati, in sklenila sva skupaj čebelariti, kar sva tudi s takim uspehom delala da sva si že precejšnje premoženje pridobila. Midva spravljava najin med po neki stranski reki Ottawe, v čolnih v Ontavio, ter se v priležnem času zopet vračava, da najine čebele spraviva v prezimovanje, potem pa vso zimo loviva divjačino, jej nastavljava zanjke in kakor sploh veva pridobiti si takih živali. Od četrtega leta sem potrebujeva vsako leto po 25 Indijancev z njih malimi čolni, da najin med na jesen po vodi prepeljavajo, toda navadno imava že malo medu, ko dospeva do reke Ottawe. Že med potjo zamenjavajo Indijani kože divjih živali in divjačine za najin med. Ti ljudje so na med tako navezani, da nama dajejo dvakrat, da celó trikrat toliko vrednosti, kakor pa je najin med vreden, in kakor hitro je najin čoln prazen, precej ga domov pošljeva. To bilo je pred 10 leti. Vi in Vaši bralci bodo se gotovo čudili, zakaj da sem se jaz semkaj podal, ter tudi vzroku, zakaj da sem tukaj ostal, kako da sem mogel z divjim Indijancem govoriti i. t. d. Moja zgodovina je kratka. Jaz ljubim sem nesrečno. Podal sem se v severno ležeče kraje v spremstvu moje puške, psa in noža. Naletel sem na Indijane. Učil sem se njih jezika in krožil po svetu zgoraj omenjenega moža, ki je bil nekak poglavar njegovega rodu. Konečno poročil sem se z njegovo hčerjo, in bila je srečna družina skupaj — moja tašča in vsi všteti — in imamo pet veselih in zdravih otrok. Vrniti se moram zopet k stvari sami. Stari mož je prišel do te skrivnosti prav po nevedoma. On je namreč napolnil votlo drevo s čebelnim delom že pozno v oktobru, med je pa odvezel. Čebele so se zbrale v kepah pod nekim kosom izvotljenega lesa in tisto noč je padlo precej čebel v sneg. Drugi dan gre zopet tija, da bi pogledal, če bi mogel še kaj medu dobiti. Zdaj dobi čebele, ki so bile popolnoma otrpnjene; te se zopet oživé, ko jih je v roko vzel in ogrel; vsled tega pride do misli, da bi se utegnile čebele, katere bi v jeseni sè snegom pokril, do spomladi obdržati in spomladi zopet oživeti. Pokrije jih tedaj sè suhljado (suhimi vejami) in nadeva na nje dovolj snega, tako da bi jih zmrzlina ne mogla doseči, in ko je spomlad nastopila, gre zopet k njim s panjem, katerega je naredil iz konca drevesnega debla. Odkoplje čebele iz snega in jih vzame domov. Ko so se ogrele, začnejo skoro vse okrog laziti in naposled tudi šumeti. Krmil jih je z javorjevim sirupom, katerega je ravno napravil. Počutile so se dobro in so se tudi dobro obnesle.

Mi smo delali naše panjove iz brstovega luba, katerega smo v juniju olupili; kmalo smo si morali privzeti pomočnikov. Lub ovijemo prav trdo okrog štirivoglato obrezanega lesa in pustimo, da se tako posuši, na kar to z jednim samim šivom skupaj sešijemo. Vse panjove naredimo si enako velike, tako da nam je sploh mogoče panjove drug na drugega postaviti, in meri vsak vznotraj 1 čevelj v štirjaku

(kvadratu) in 14 palcev na visokost. Umetnega satovja še nismo potrebovali in rabili. Vse smo si tako priredili, da dobimo v zgornjem delu panju polno lepega belega satovja, v katerem je navadno vse napolnjeno medu in zadelano. Ne vzamemo pa samo zgornjega dela proč, temveč odberemo tudi iz spodnjega boljše satovje.

Kako pa, vprašal bi marsikdo, zamorejo čebele vso zimo in že od srede oktobra prebiti brez živeža? Prav lahko! One ne žive, ali vsaj ne zavživajo ne ničesar. Poslušajte, kako bom nadalje povedal.

V prvi prav mrzli noči vzamemo streho iz vsacega panju,*) tako da se popolnoma ohladi, na to postavimo jih v hladen senčnat kraj, ter jih samo s streho pokrijemo, da jih mokrote (dežja) obvarujemo. Ko pa že enkrat veliko snega pade, kar se tam vedno zgodi, in predno še hud mraz nastopi, skopali smo si že popred jamo, v katero nadevamo še precej snega in na tega nadevamo ali prav za prav pokrijemo ga s suhim lubjem in na to postavimo panjove. Na panjove denemo zopet jedno vrsto subega lubja in na vrh nadevljemo nekako 2 črevlja snega in vse lepo osnažimo. Na vrh še jednokrat pokrijemo prav na lahko vse še s snegom in se potem do začetka prihodnjega maja nič več za to ne brigamo, dokler spomladi pravo južno vreme ne nastane, kajti takrat nas pa skrbi, da bi nam mokrota v panjove ne prišla. Da pa sneg prehitro ne začne kopneti, namečemo veliko snega na prejšnji kup in pokrijemo sneg z nekakim suhim jelkovim vejevjem, da tako solncu zabranimo pristop do snega. Ko pa pravo južno vreme nastane in da je spomlad že tu, izkopljemo naše čebele iz snega, postavimo panjove s privzdignjeno streho na solnce in če je dan gorak in lep, pričnejo že čez nekoliko ur šumeti. Na večer pokrijemo panj zopet s streho in jo drugi dan zopet privzdignemo. Na večer drugega dne panj zopet s streho pokrijemo in pustimo panj nadalje pokrit. Čebele so v treh dneh že v popolnem delu in prav pridno in obilo donšajo cvetnega prahu. Panjovi so v svojej polni moči, slabi panjovi tu niso v poštev vzeti, še manj pa kako zajedanje na spomlad. V začetku junija postavimo na panjove še špičaste vrhe, nekake škatlje. Edina mogoča nevarnost je namreč pri prezimovanju po našem načinu, če je v kakem panju le nekoliko toplote, vse mora biti ohlajeno. Če je v panju toplota, se čebele ožive, v takem slučaju se poduše in od lakoti poginejo ali po čebelarsko rečeno: umrjejo. Mi smo v teku osmih let na ta način nič več, kot samo dva panjova zgubili. Mislim, da bo vsak razumel, kako se po naše čebele prezimijo, in hočem še dodati, da je tam, kjer ni hudih zim, tako prezimovanje nemogoče. Če se hočete Vi, ali pa sploh kateri družih čebelarjev z mano ali mojim tastom in sodružnikom gledé naše čebeloreje in kako mi s tem počenjamo, v pismen pogovor podati, piše naj dotični le na mojega prijatelja, George Watson, Alliston-Ontario, kajti ta se zamore z nami v pogovor podati. Ta ima tudi čebele in misli čebele prihodnjo zimo po našem načinu prezimiti. On je pretečeno zimo skoro vse njegove čebele zgubil in bodo še le čez dober mesec letele ali pa morebiti še ne. Tukaj je sedaj (konec aprila) prav dober sanine, in mraz kakor v januarju.

(Konec prihodnjič).

*) Tamkaj nimajo čebelnjakov, kakor pri nas, temveč postavljajo panjove posamezno po vrtu.

Statistična

čebelarskih razmer v

sostavila P. Leonida Kaltenegger

na podlagi ljudskega

Avstrijske dežele	Mera v štirjaskih kilometrih	Število prebivalcev	Število čebelarjev	Število panjov	Pride				Pridelalo se je v l. 1888 medu in voska meter. centov	Odstotki skupnega pridelka
					panjov na			čebelarjev na 100 prebivalcev		
					1 štirjaski kilometer	100 prebivalcev	enega čebelarja			
Spodnje Avstrijska	19.768	2,330.621	14.902	53.804	2-72	2-31	3-61	0-64	817	2-14
Zgornje Avstrijska	11.982	759.620	15.882	36.001	3-00	4-74	2-27	2-09	592	1-55
Saleburška	7.154	163.570	3.755	12.709	1-78	7-77	3-38	2-3	304	0-08
Štajerska	22.351	1,213.597	25.314	82.524	3-69	6-08	3-26	2-09	2.884	7-57
Koroška	10.327	348.730	6.772	44.132	4-27	12-65	6-52	1-94	1.984	5-02
Kranjska	10.032	481.243	4.827	32.125	3-02	6-68	6-66	1-00	1.307	3-43
Primorska	7.966	647.934	2.097	10.325	1-03	1-59	4-92	0-32	513	1-35
Tirolska s Pred-arelsko	29.292	912.549	12.328	44.889	1-57	4-92	3-64	1-35	2.580	6-77
Češka	51.940	5,560.819	52.236	175.868	3-38	3-16	3-37	0-94	7.382	19-37
Moravska	22.223	2,153.407	14.259	83.441	3-75	3-87	5-85	0-66	4.403	11-55
Šleska	5.147	565.475	4.209	19.226	3-74	3-04	4-57	0-74	156	0-41
Gališka	78.507	5,958.907	30.438	295.686	3-77	4-96	9-71	0-51	13.518	35-47
Bukovina	10.451	571.671	4.783	24.889	2-38	4-35	5-20	0-84	998	2-62
Dalmacija	12.831	476.101	2.169	10.693	0-83	2-25	4-93	0-64	674	1-77
Skupaj	299.984	22,144.241	193.971	926.312	3-09	4-18	4-78	0-88	38 112	10.000
Ogersko	326.016	15,642.002								

V ogerskih deželah se v letu 1880 čebele niso vpisovale.

sostava

avstrijsko-ogerskeje monarhiji

in P. Celestin M. Schachinger

štetja v letu 1880.

Skupna vrednost medu in voska (meter. cent po 56 gld.)	Povprečni donesek od panju		V letu 1879 se je pri-delalo medu in voska	Število čebelar-skih društev	Število udov vseh društev v deželi	Število čebelar-skih časnikov	Avstrijsko-ogerska uvozninska sporočila					
	gld.	kr.					Skupne		Izvožnja je bila večja za	Skupne		Izvožnja je bila večja za
							medu	voska		medu	voska	
								uvožnje	izvožnje	medu	izvožnje	voska
45.752	—	85	Skupna množina 40.952 meter. centov po povprečni ceni à 56 gld. avstr. velj.	1	325	1	meter. centov v letu 1879					
33.152	—	92		1	132	1						
17.026	1	34		—	—	—						
164.104	1	95		1	450	1						
111.104	2	52		—	—	—	1.874	6.728	4 854	2.890	3.672	782
73.192	2	27		1	215	1						
28.728	2	78		—	—	—						
144.480	3	22		5	170	—	v letu 1880					
413.392	2	35		31	3.180	4						
246.568	2	90		1	1.050	1						
8.736	—	45		1	578	1	1.396	6.517	5.121	2.035	3.130	1.095
757.008	2	56		1	1.000	1						
55.888	2	24		—	—	—						
37.744	3	52		—	—	—	v letu 1881					
2.134.272	2	30	2.293.312	43	7.100	11						
				4	1.730	5	2.583	5.676	3.093	2.327	2.872	545

Nov pripomoček zoper čebelni pik.

Predlani prišel je k meni g. dr. Karol Moser, profesor iz Trsta z namenom, da bi preiskoval starine našega kraja. Bilo je meseca septembra in ravno prav vroč dan. Zaprošil me je, da bi mu vse one prostore pokazal, kjer se starine nahajajo. Ko sem mu razkazal in sva vsa trudna in potna prišla domov in se vstopila blizo čebelujaka, je mene ena čebela na prst piknila. Bolečina je bila sicer neznatna, le skelelo me je precej, a star čebelar se ne zmeni za to, tako tudi jaz ne. Ker sva bila potna, ponudil sem mu kozarček slivovke, da se malo ohladiva. Ko sva trknila s kozarčki, kanilo je meni na pikujeno mesto in glej! kar naenkrat je bolečina ponehala. Mislil sem si precej: „Oho zdaj pa imamo zanesljiv pripomoček proti čebelnem piku!“ Zdaj zmerom to sredstvo rabim.

Moji ženi je vselej po piku od čebele jako oteklo, a od tistih dob, ko rabim slivovko, ne oteče jej nič, in bolečina precej poneha.

V ta namen je dober slivovec, brinjevec, drobtinovec in tudi špirit i. t. d.

Nadostav Potepan.

Zavijanje in pošiljanje jabolk in hrušek.

Različni so načini, s katerimi se trde hruške in jabolka po svetu pošiljajo. Pri takih vrstah sadja, ki sploh dolgo časa ostane in če je pošiljatev v daljni kraj namenjena, mora se vedno le v to primerni način zavijanja izvoliti. Ker je letos izvanredno veliko sadja, upamo, da bomo našim p. n. bralcem ustregli, ako jih opozorimo na oni način, kakor ga je razstavil v razstavah v Brnu, na Dunaji, v Kremsu in v Gradcu gospod Wold. Hintze v Ptuj. Njegovo pošiljanje je bilo povsod s posebno pohvalo sprejeto. Sicer ta način ni nov, pa vendar zelo pripraven. Že E. Lucas je v svoji knjigi „Obstbenützung“ v drugi izdaji l. 1872. ta način opisoval in rekel, da se sadje iz Bolzana (Botzen) posamezno pa na nek poseben način v mehke bel popir zavija in da iz Havre, Dieppe in drugih pristanišč kar polne barke jabolk na Rusovsko, Švedsko in Norveško jadrajo. Pri takih pošiljatih bilo je vsako jabolko (navadno sivi francoski kosmači) v navaden siv popir zavito in vsi kofički vmes bili so dobro s trdo skupaj stlačenimi koščeki popirja zamašeni, da se ja nobeno jabolko ni moglo v zaboju promikati. V splošnem je to tudi način, katerega je g. Hintze vporabljal pri pošiljatih v razstave. Da pa ta način malo bolj natanko pregledamo, opisati hočemo jeden tak zaboj za pošiljanje sadja. Vzemimo n. pr. množino 30 do 35 kilogramov sadja za odpošiljatev; za to odberemo zabojček, ki je 75 cm dolg, 40 cm širok in 26 cm visok; deske naj so 1½ cm debele. Na sredi se pri posebno lepem sadju, da se nepoškodovano in dobro ohrani, naredi 2½ cm debela stena (pregraja), da se sadje vsled lastne teže ne poškoduje. Pri manj kočljivi pošiljati se na ta način lahko tudi 1000 jabolk po spodaj navedenem načinu lahko v jeden zaboj spravi brez da bi se bilo bati kakega poškodovanja. Srednja stena ima tudi namen pokrov, ki je na robu le z nekaterimi žreblički pritrjen, k njej z vijaki (šravbi) pritrjati, da je tako vedno enako nad sadjem, ter da se ne more na sadje pritiskati, ker je iz tenkih desk. To tudi pri odpiranju precej pomaga. Ko je zaboj na ta način zaprt, se na obeh konceh krog in krog zaboja pribije še ozek lesen ali pa tudi železen obroč.

Za pošiljatev naj se jabolka popred odberejo, in le taka, ki so brez vsakega madeža, naj se v popir zavijejo. Gospod Hintze rabi v zavijanje različno barvan svilen popir, ki je razrezan v 25 *cm* dolge in 18 *cm* široke konce, ki imajo na eni strani v sredi 4 *cm* od roba natisnjeno pravo pomologično ime. Popir se dene na mizo ali drug pripraven kraj, tako da je ime spodaj. Na sredo popirja dene se jabolko, tako da ima pecelj na vrhu, popir se sedaj od obeh strani upogne, in ime se pokaže na vrhu. Konec popirja, ki na levi in desni molé, se zopet upognejo in pod jabolko zavišejo. Ko se sadje na ta način pripravi, se v zaboj naloži napopred jedna lega zrezanega popirja; tudi ob straneh se nadeva popir. Zdajci se na popir nadeva jedna vrsta v popir zavitih jabolk in sicer tako tesno jedno k drugi, da se ne morejo prav nič premikati. Zgoraj vidijo se povsod imena. Pa tudi barva popirja, ki se za vsako vrsto sadja drugačna odbere, že pové, kakošne vrste sadje je v tako barvanem popirji zavito. Na to vrsto jabolk dene se zopet tenka lega popirja, in na to dene se druga lega jabolk. Tako se spravi tudi tretja, četrta in vse druge vrste. Na vrh dene se zopet jedna lega popirja, katerega potem pokrov, ko se pribije, dobro k sadji pritlači, tako da se jabolka ne morejo na nobeno stran premikati. Tako pošilja se lepo namizno sadje. Splošno gospodarsko sadje pošilja se pa v sodih po 300, 150 in 70 *kg*. Tudi med to se deva popir in v popir zavija; vselej pa tudi ne, ker to da veliko dela in bi pošiljatev ne posebno finega sadja preveč stala.

Iz tega se razvidi, da se sadje, ki je bolj plemenite baže, ne sme kar v zabojih brez vsake podklade vmes med sadjem pošiljati. Pri taki pošiljati se sadje samo ob sebi obdrgne in sploh tako poškoduje, da, če je bilo popred, še tako lepo, potem nima nič kaj prikupljivega pogleda. Boljše je jabolka malo dražji plačati, da le nepoškodovana dospeje, kakor pa ceno blago imeti, ki ne obstane in ni lepo. Sadjarji, ki sadje v zabojih pošiljate, ravnajte se po zgoraj povedanem načinu! Zavijte sadje v popir, saj je vsak popir dober, da je le mehak in ljudje — naročniki, — bodo z Vašim blagom vselej zadovoljni!

— x —

Sadni kis za dom.

Posestniki sadja si za domače potrebe lahko sami kis napravijo in ni jim potreba izdavat denarja za to tekočino. Res, da se te reči ne rabi posebno veliko, a vsak krajcar je dober, če se more prihraniti. Domači kis iz sadja napravlja se na prav priprost način. Vzame se velik prsten ali kamniten lonec ali majhen sodček, v to posodo devajo se lupine in obrezki od sadja, ki se za domače potrebe lupi ali pa obrezuje in razrezuje. Ti ostanki se potem z vrelo vodo polijejo in sicer toliko, da voda čez nastopi. Kadar se zopet kaj obrezkov naredi, denejo se k prejšnjim in prilije se zopet krop, da se vse zalije. Tako dela se, dokler ni posoda polna. Ko je pa polna, naj se skrbno s prtom pokrije in ob solnčnih dneh na solnce postavi. Ob hladnem vremenu naj se pa k peči ali ognjišči prenese. Drugih reči ni potreba nič privedati. V šestih do osmih tednih se je voda v izvrsten lepo rumen kis spremenila. Ta kis ima bolj prijeten okus mimo fabriškega in je tudi bolj zdrav.

— x —

Naš dopis.

Iz Spodnje Idrije. V zadnjem mojem dopisu je bila pri prodaji čebel 70 panjev za 96 gld. 60 kr. pomota. Ni resnično, da jih je za toliko prodal, on je dal par po 3 gld. 32 kr., tako da je dobil za 70 panjov 116 gld. 20 kr., k temu še 3 gld. are, tedaj skupaj 119 gld. 20 kr. Rekel je tudi, da letos daleč okoli ni imel nobeden tako dobrih čebel, kot on, ker je pazil, da niso stradale.

V 7. listu stran 50 sem čital od kod ima med svojo barvo i. t. d. in da je bil na Laškem okoli Ancone nabran na nekej cvetici, katero v Italiji „Sulla“ imenujejo slepivno bel. Ko pa pogledam v bukve od medu in čebelnih rastlin, ni bilo cvetice Sulla upisane, tudi je nisem dobil v ceniku od g. G. Poppoviča v Zagrebu. V tem je 971 semen upisanih, te cvetice ni našete. Pisala sva z Jan. Žonta, ki je bukvovez in posestnik v Spodnji Idriji, po 18 baž takih semen, po katerih cvetji čebele beró in da so zelišča tudi v porabo, kakor za kuho, za zdravila in za druge potrebe. Kupila sva semen, kakor so v ceniku imenovane pod štev. 1, 2, 3, 19, 28, 29, 49, 66, 70, 560, 571, 608, 683, 694, 695, 696, 710 in 731. Razdelila sva si semena na polovico, in sva jih vsejala, nekaj pa tudi drugim dala, da so vsejali. Štiri baže niso ozelenele. Nar bolj in nar dalje časa bero čebele na cvetici poreč, solnčnici in basiljeku. Te cvetejo od junija do oktobra. Tudi po pašnikih in med grmovjem se nahajajo take cvetice, ki na jesen še cvetejo.

Pri cesti na Žir zraven Spodnje Idrije na Rupnikovem hribu, kjer so kamenje lomili, je pred nekaterimi leti izrastla nam neznana cvetlica. Listje je rožmarinu podobno, evete rudeče od junija do oktobra, seme naredi v strokih. Pred 3. leti sem nekoliko teh strokov po naši goljavi pri cesti posejal. Letos sem en grm, kjer sem en strok vsejal, preštel, bilo je 170 bilk ali debel v njem, vsaka bilka ima po več vrhov, tako od pet do deset in še po več. Vsak vrh ima po več cvetov in strokov semena. Lepo jo je videti po pečinah in melinah, kjer trava ne raste. Na visokost so nekatere cvetice po 1 m visoke. Če bi naši čebelarji skrbeli, da bi po naših pečinah in melinah takih cvetic zasejali, da bi rastle, kakor na spomlad vresek pri nas raste, ne bi nam bilo treba v jeseni čebel v druge kraje na pašo voziti.

Bošt. Leskovic.

Naznanilo.

Kdor ima **suhih češpelj** na prodaj, naznani naj ceno in kvantiteto v vagi društvenemu predsedniku **J. Modic-u** na **Jesenicah**.

Odgovorni urednik Anton Klein. — Izdajatelj Janez Modic, društveni predsednik.

Lastnina „Čebelarkega in sadjerejskega društva za Kranjsko.“ — Tatisnila Klein in Kovač v Ljubljani.